

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 13.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1198** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „М.-С. К.” Е., със съдебен адрес: гр. С., У. „Света С.” № 2, офис 51 срещу Решение № ПО-1/04.01.2011 г. на Д. на Т. Д. – С., с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу постановление изх. № 1409/03.12.2010 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на Н., гр. С..

В жалбата се излагат доводи за това, че решението и постановлението са незаконосъобразни. Твърди се, че е допуснато дублиране на обезпечаването, във връзка с назначена друга ревизия. Посочено е, че административният орган не е действал добросъвестно, защото постановлението е издадено 03.12.2010 г., запорните съобщения са изпратени до банките на 09.12.2010 г., а самото постановление е връчено на представител на дружеството на 20.12.2010 г. Инвокират се доводи, за това, че в хода на административното производство жалбоподателят е бил лишен от възможността да се запознае със събраните доказателства и да вземе становище по тях, както и че не са налице задължения към негови контрагенти, както е приел публичният изпълнител. Твърди се, че с наложените мерки се затруднява сериозно дейността на дружеството и се препятства възможността да се разплаща своевременно с доставчиците си.

В проведеното по делото открито заседание жалбоподателят се представлява от

адвокат А., който поддържа жалба. Допълнително към вече наведените доводи прибавя и обстоятелството, че заповираното имущество не е оценено по балансова стойност, каквото е изискването на чл. 195, ал. 6 от ДОПК.

Ответникът по оспорването в лицето на Д. на ТД на Н. – гр. С. чрез юрисконсулт Б, оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Навежда доводи за това, че административният орган е упражнил правилно дадените му от закона правомощия, приемайки, че са налице нововъзникнали факти.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с процесното постановление № 1409/03.12.2010 г. са наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, чрез заповор върху движими вещи и моторни превозни средства, собственост на „М.-С. К.” Е. и заповор върху банкови сметки на дружеството до предполагаемия размер публичните вземания от 207 940,13 лева. При извършваната на дружеството ревизия, възложена със заповед за възлагане на ревизия № 1005375/24.06.2010 г., изменена със заповед № 1008210//26.09.2009 г. органът по приходите, е направил мотивирано искане изх. № К-609/30.11.2010 до ТД на Н. – С., Д. „Събиране”, отдел „Управление на дълговете” за налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Публичният изпълнител е приел, че искането е основателно и е издал оспореното постановление. Като фактически предпоставки за упражняването на дадените му от закона правомощия органът е посочил, че предполагаемото вземане е в особено големи размери, дружеството има непогасени публични вземания, за които не е предоставено обезпечение, декларирани са задължения към контрагенти в значителни размери и притежаваните активи не са достатъчни за покриването на евентуалните задължения.

Постановлението е било обжалвано пред Териториалния Директор на ТД на Н. – гр. С., който е отхвърлил жалбата с Решение № ПО-1/04.01.2011 г., приемайки, че наведените в нея доводи са неоснователни.

От представените в открито заседание доказателства се установява, че във връзка с назначената ревизия е издаден ревизионен акт № К */07.02.2011 г., с който са установени публични вземания в общ размер от 534 756,57 лева и на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК, действието на наложените с постановление № 1409/03.12.2010 г. обезпечителни мерки е бил продължен с постановление на публичния изпълнител № 1409/16.02.2011 г.

Видно от Акт за прихващане и възстановяване № 1102536/20.01.2011 г. на „М.-С. К.” Е. е призната сума за прихващане в размер на 15 663,61 лева. Със справка-декларация по ДДС за данъчен период месец 12.2010 г. дружеството е декларирало ДДС за възстановяване в размер на 15663,61 лева. Приложени са за същия период дневник за покупки и дневник за продажбите. От първия се установява, че са декларирани покупки с право на приспадане на пълен данъчен кредит в размер на 24 029,20 лева, а от втория, че са извършени продажби, по които е начислен ДДС в размер на 8365,59 лева. За месец 01.2011 г. „М.-С. К.” Е., със справка-декларация е декларирало ДДС за възстановяване в размер на 2479,27 лева, а за месец 02.2011 г. е декларирало ДДС за възстановяване в размер на 186,03 лева. За двата периода са представени и съответните

дневници за покупки и продажби.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя чрез изпращането му по пощата. По делото не е представено известие за доставяне, но на съпроводителното писмо е отбелязано, че то е получено на 13.01.2011 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 18.01.2011 г. /вх. № 1296/, т.е. оспорването е направено в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат нейни право и законни интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В разглежданият случай, обезпечителните мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК. В хода на възложена ревизия или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

Настоящият състав на съда намира за неоснователен инвокираните от жалбоподателя доводи за незаконосъобразност на процесното постановление. По преписката няма данни за твърдяното дублиране на предполагаемите задължения, установени в хода на друга ревизия. В разглеждания случай е безспорно, че обезпечителните мерки са наложени във връзка с възложено извършване на ревизия на „М.-С. К.” Е.. Видно от приетото по делото мотивирано искане изх. № К-609/30.11.2010 до ТД на Н. – С. на орган по приходите при ТД на Н. – гр. С., в хода на ревизионното производство е установено, че активите на дружеството са в размер, който не би покрил задълженията му. При извършените проверки е констатирано, че при някои от доставките не съществува реалност и че счетоводството на ревизираното лице е водено нередовно. Установено е начисляване, но невнасяне на осигурителни вноски.

Съдът намира, че искането на органа по приходите, въз основа на което е издадено и оспореното пред Д. на ТД на Н. постановление, има характера на официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК. При липса на оспорване, следва да се приеме, че той има обвързваща съда, материална доказателствена сила, досежно обстоятелствата и фактите отразени в него – предмет на удостоверителното изявление на длъжностното лице, което го е съставило. Събраните в хода на ревизионното производство доказателства са дали основание на органите по приходите да съставят ревизионен акт № К */07.02.2011 г., с който са установени публични вземания в общ размер от 534 756,57 лева. На основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК, действието на наложените с постановление № 1409/03.12.2010 г. обезпечителни мерки е било продължен с постановление на публичния изпълнител № 1409/16.02.2011 г., за което няма данни да е оспорено по предвидения в закона ред.

Безспорно е, че налагането на обезпечителните мерки не следва да води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Оспорващият не е ангажирал никакви доказателства по отношение обстоятелството, че посредством постановените запови ще се затрудни сериозно търговската му дейност. От представените справки-декларации

по ДДС и дневници за покупки и продажби, подробно описани по-горе се установява, че дружеството извършва дейност, но реализираните обороти са относително малки, на фона на установените с РА публични държавни вземания. При положение, че с наложените обезпечителни мерки наистина би се затруднила дейността на дружеството, не съществува пречка съгласно чл. 229 от ДОПК, по обосновано искане на лицето, публичният изпълнител с разпореждане до банката да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му.

Неоснователни са и наведените твърдения, че обезпечението, наложено чрез заповест за изземване на движимите вещи не е извършено по балансова стойност. От приетата по делото справка /л. 53-60/, съставена от представляващия дружеството се установява, че той самостоятелно е определил стойността на притежаваните от „М.-С. К.” Е. движими вещи и МПС. Същите стойности са отразени и в оспореното постановление.

По изложените съображения, следва да се приеме, че оспореното постановление, потвърдено с решението на Териториалния Директор на ТД на Н. – гр. С. е законосъобразно и следва да бъде потвърдено, чрез отхвърляне на жалбата.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответника по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, на същият на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ТД на Н. С., следва да се присъди сумата от 150 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „М.-С. К.” Е., със съдебен адрес: гр. С., У. „Света С.” № 2, офис 51 срещу постановление изх. № 1409/03.12.2010 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на Н., гр. С., потвърдено с Решение № ПО-1/04.01.2011 г. на Д. на Т. Д. – С..

ОСЪЖДА „М.-С. К.” Е., със седалище и адрес на управление: гр. С., жк „М” 4, бл. 441А, вх. !, . 4, ап. 15, и ЕИК * да заплати на ТД на Н. – С. сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело №1198 по описа за 2011 г. на Административен съд С. - град.

На основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК решението не подлежи на обжалване.